

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 119/12
Λουξεμβούργο, 27 Σεπτεμβρίου 2012

Απόφαση στην υπόθεση C-179/11
CIMADE et GISTI κατά Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des
Collectivités territoriales et de l'Immigration

Το κράτος μέλος στο οποίο υποβάλλεται αίτηση ασύλου πρέπει να παρέχει τις ελάχιστες συνθήκες για την υποδοχή των αιτούντων άσυλο ακόμη και όταν ζητεί από άλλο κράτος μέλος, το οποίο θεωρεί αρμόδιο να εξετάσει την αίτηση ασύλου, να αναδεχθεί τον αιτούντα άσυλο

Η υποχρέωση αυτή επιβάλλεται, κατ' αρχήν, από τη στιγμή της υποβολής της αιτήσεως ασύλου μέχρι την πραγματική μεταφορά του αιτούντος άσυλο προς το αρμόδιο κράτος μέλος

Η οδηγία 2003/9/ΕΚ¹ καθορίζει τις ελάχιστες απαιτήσεις για τις συνθήκες υποδοχής των αιτούντων άσυλο (μεταξύ άλλων την παροχή στέγης, τροφής και ρουχισμού, που χορηγούνται σε είδος ή υπό μορφή οικονομικού βοηθήματος). Οι απαιτήσεις αυτές εξασφαλίζουν στους αιτούντες άσυλο ένα αξιοπρεπές επίπεδο και παρόμοιες συνθήκες διαβίωσης σε όλα τα κράτη μέλη. Η οδηγία έχει εφαρμογή σε όλους τους υπηκόους τρίτων χωρών και στους ανιθαγενείς που υποβάλλουν αίτηση για χορήγηση ασύλου υπό τις προϋποθέσεις του εμπονομαζόμενου κανονισμού «Δουβλίνο II»². Ο εν λόγω κανονισμός θέτει τα κριτήρια για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι αρμόδιο για την εξέταση της αιτήσεως ασύλου, το οποίο δεν είναι κατ' ανάγκη το κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε η αίτηση.

Εάν το κράτος μέλος στο οποίο υποβλήθηκε η αίτηση ασύλου (κράτος στο οποίο υποβλήθηκε η αίτηση) θεωρεί ότι αρμόδιο για την εξέτασή της είναι άλλο κράτος μέλος (κράτος προς το οποίο απευθύνεται το αίτημα αναδοχής), μπορεί να ζητήσει από το κράτος αυτό να αναδεχθεί τον αιτούντα άσυλο.

Δύο γαλλικές ενώσεις, η CIMADE και η GISTI άσκησαν προσφυγή ενώπιον του Conseil d'État (Γαλλία), στις 26 Ιανουαρίου 2010, ζητώντας την ακύρωση της υπουργικής εγκυκλίου της 3ης Νοεμβρίου 2009 περί ΠΕΑ (προσωρινό επίδομα αναμονής). Το επίδομα αυτό καταβάλλεται³ μηνιαίως, ως βοήθημα που καλύπτει τα ελάχιστα έξοδα διαβίωσης, στους αιτούντες άσυλο καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας εξέτασής της αιτήσεώς τους. Οι δύο αυτές ενώσεις υποστηρίζουν ότι η εν λόγω εγκύκλιος αντιβαίνει στους σκοπούς της οδηγίας 2003/9, καθόσον εξαιρεί από το ΠΕΑ τους αιτούντες άσυλο όταν, κατ' εφαρμογή του κανονισμού 343/2003, η Γαλλία απευθύνει αίτημα αναδοχής προς άλλο κράτος μέλος το οποίο θεωρεί αρμόδιο για την εξέταση της αιτήσεως των ενδιαφερομένων.

Το Conseil d'État αποφάσισε να υποβάλει ερώτημα προς το Δικαστήριο όσον αφορά την ερμηνεία των σχετικών διατάξεων του δικαίου της Ένωσης.

Το Δικαστήριο απαντά, πρώτον, ότι το κράτος μέλος στο οποίο υποβάλλεται αίτηση ασύλου **υποχρεούται να παρέχει τις ελάχιστες συνθήκες υποδοχής για τους αιτούντες άσυλο ακόμη και στον αιτούντα για τον οποίο αποφασίζει να απευθύνει αίτημα περί αναδοχής ή εκ νέου αναλήψεώς του σε άλλο κράτος μέλος το οποίο θεωρεί αρμόδιο να εξετάσει την αίτηση.**

¹ Οδηγία 2003/9/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Ιανουαρίου 2003, σχετικά με τις ελάχιστες απαιτήσεις για την υποδοχή των αιτούντων άσυλο στα κράτη μέλη (ΕΕ L 31, σ. 18).

² Κανονισμός (ΕΚ) 343/2003 του Συμβουλίου, της 18ης Φεβρουαρίου 2003, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης ασύλου που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας (ΕΕ L 50, σ. 1). Έχουν υποβληθεί προτάσεις αντικατάστασής της οδηγίας και του κανονισμού οι οποίες βρίσκονται στο στάδιο των διαπραγματεύσεων (βλ. COM(2008) 820 τελικό και COM(2011) 320 τελικό, αντιστοίχως).

³ Άρθρο L.5423-11 του code du travail.

Το Δικαστήριο διευκρινίζει ότι η υποχρέωση του κράτους μέλους στο οποίο υποβάλλεται αίτηση ασύλου να παράσχει τις ελάχιστες συνθήκες υποδοχής αρχίζει από τη στιγμή που οι αιτούντες «υποβάλλουν την αίτηση», ακόμη και αν το κράτος μέλος αυτό δεν είναι το αρμόδιο για την εξέτασή της κράτος μέλος σύμφωνα με τα κριτήρια του κανονισμού Δουβλίνο Dublin II. Συγκεκριμένα, η οδηγία 2003/9 προβλέπει μόνο μία κατηγορία αιτούντων άσυλο, η οποία περιλαμβάνει όλους τους υπηκόους τρίτων χωρών και τους ανιθαγενείς που υποβάλλουν αίτηση ασύλου. Επομένως, οι ελάχιστες συνθήκες υποδοχής πρέπει να παρέχονται όχι μόνον στους αιτούντες άσυλο που βρίσκονται στο έδαφος του αρμόδιου κράτους μέλους, αλλά και στους αιτούντες άσυλο που βρίσκονται εν αναμονή του προσδιορισμού του κράτους μέλους που είναι αρμόδιο, δεδομένου ότι η εν λόγω διαδικασία προσδιορισμού μπορεί να διαρκέσει πολλούς μήνες.

Το Δικαστήριο διευκρινίζει περαιτέρω ότι η υποχρέωση του κράτους μέλους στο οποίο υποβάλλεται αίτηση ασύλου να παράσχει τις ελάχιστες συνθήκες υποδοχής αφορά μόνον τους αιτούντες άσυλο στους οποίους έχει επιτραπεί η παραμονή στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους υπό την ιδιότητά τους αυτή.

Συναφώς, το Δικαστήριο θεωρεί ότι το δίκαιο της Ένωσης⁴ επιτρέπει στους αιτούντες άσυλο να παραμείνουν όχι μόνο στο έδαφος του κράτους μέλους στο οποίο εξετάζεται η αίτηση ασύλου, αλλά επίσης, μέχρι την πραγματική μεταφορά τους, και στο έδαφος του κράτους μέλους στο οποίο υποβλήθηκε η εν λόγω αίτηση.

Το Δικαστήριο θεωρεί, δεύτερον, **ότι η υποχρέωση του κράτους μέλους να εξασφαλίσει τις ελάχιστες συνθήκες υποδοχής για τους αιτούντες άσυλο επιβάλλεται από τη στιγμή της υποβολής της αιτήσεως και υφίσταται καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας προσδιορισμού του αρμόδιου κράτους μέλους μέχρι την πραγματική μεταφορά του αιτούντος άσυλο από το κράτος που υπέβαλε το αίτημα αναδοχής.**

Το Δικαστήριο διευκρινίζει συναφώς ότι μόνον η πραγματική μεταφορά του αιτούντος άσυλο από το κράτος που υπέβαλε το αίτημα αναδοχής περατώνει τη διαδικασία ενώπιόν του και θέτει τέλος στην ευθύνη του όσον αφορά την οικονομική επιβάρυνση για την παροχή των ελάχιστων συνθηκών υποδοχής. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι οι ελάχιστες συνθήκες υποδοχής μπορούν να περιοριστούν ή να μην εφαρμοστούν μόνο στις περιπτώσεις που απαριθμούνται στην οδηγία όταν ο αιτών άσυλο δεν τηρεί τα προβλεπόμενα από το καθεστώς υποδοχής που έχει θεσπίσει το οικείο κράτος μέλος (όταν, π.χ., ο ενδιαφερόμενος δεν προσέρχεται στην προσωπική συνέντευξη που προβλέπεται για την εξέταση της αιτήσεώς του).

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδα ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το ["Europe by Satellite"](#) ☎ (+32) 2 2964106

⁴ Οδηγία 2005/85/ΕΚ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα (ΕΕ L 326, σ. 13).